

Πολλούς ἐκεῖ εὐρήκα καραβοτσακισμένους,
ἐπόπτας καὶ σωτήρας τοῦ προδοθέντος γένους,
τὸν κύριον Πετούση, τὸν κύριον Μαρκέλο,
τὸν Σάκη, τὸν Πετράκη, τὸν παθολόγο Μπέλο,
μὰ εἶδα κί' ἕναν ἄλλον καινούριο πατριώτη,
κάποιον ἐπιλαχόντα ἱστιάς Πάτρας Κουμανιώτη.

Ἐφημερίδες ὅλοι διαβάζουν μὲ σπουδῇ
κί' οὔτε κανεὶς σηκώνει τὰ μάτια νὰ μὲ δῇ.
Εἰς ὅλους ὑποκλίσεις καὶ κοπλιμέντα κάνω,
δὲν μ' ἀπαντᾷ κανένας καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι,
φοβοῦνται νὰ σηκώσουν τὰ μάτια τῶν ἀπάνω
μήπως κανένα λόγο ὁ Δήμαρχος τοὺς βγάλῃ.

Ὁ κύριος Φιλήμων ἐντόνως μ' ἀναγγέλλει
ὅτι δὲν εἶναι φίλος οὐδεμιᾶς μερίδος
κί' ἂν Δήμαρχος νὰ γίνῃ τῶν Ἀθηναίων θέλῃ
τὸ κάνει γιὰ νὰ σώσῃ τὸ πτώμα τῆς πατρίδος,
τὰ ὄσια τοῦ ἔθνους, τὰς θήκας τῶν προγόνων
καὶ τοῦτο εἶναι σκέψις καὶ μέλημά του μόνον.

Κί' ἐγὼ γιὰ νὰ ξεφύγω τοῦ ἔθνους τὸν σωτήρα
δὴλὸς τρεῖς ἐφημερίδες ἔστο χέρι μου ἐπῆρα,
ἀλλὰ ὁ Τιμολέων μὲ πέρνει ἀπ' ὀπίσω
καὶ γιὰ θεσμούς καὶ τάφους κουβέντα μοῦ ἀνοίγει,
ὡς ὅτου ἀ.ε.η.π.λ.ίσθη καὶ δίχως ν' ἀπαντήσω
σουφρόνω δὴλὸς φανάρια καὶ ὄλου φύγη φύγη.

Ἀπὸ αὐτοῦ πηγαίνω εἰς τοῦ Καλλιφρονᾶ...
μοῦ φαίνεται ὁ Νίκος ὀλίγον νυσταγμένος,
μὰ μόλις μὲ κυττίζει κουβέντες ἀρχινᾷ,
μοῦ λέγει δὲ πῶς εἶναι πολὺ ἀδικημένος.
Κί' αὐτὸς μὲ βεβαιώνει καθὼς κί' ὁ Τιμολέων
πῶς μὲ κανένα κόμμα δὲν εἶναι φίλος πλέον.

Σὲ κόμμα δὲν ἀνήκω καὶ τοῦτο πιστεψέ το,
μ' ἀδίκησε τῶντι αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης
κί' ἂν τώρα πάλιν κάλπην Δημορχικὴν ἐκθέτω
τὸ κάνω γιὰ τοὺς φίλους, καθὼς καταλαμβάνεις.
Ἐγὼ θὰ παρητούμην, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ,
τὸ ἀπαιτοῦν οἱ φίλοι καὶ δὲν ὑποχωρῶ.

Φεύγω κί' ἀπὸ τοῦ Νίκου μὲ κλάμμα καὶ σεκλέτι,
μὰ μόλις παραέξω ἐβγήκα σκεπτικὸς
ἐσκέφθην ὅτι κάλπην Δημορχικὴν ἐκθέτει
κί' ἄλλος ἀδικημένος, τοῦπίκλην Κυριακός.
Ἐτοῦ Παναγῆ πηγαίνω, κανεὶς δὲν εἶν' ἐκεῖ,
ἐρήμωσις μονάχα καὶ κρῦο κατοικεῖ.

Πῶς τάχα, εἶπα τότε, δὲν δέχετ' ἐπισκέψεις;
μήπως δὲν εἶναι μέσα; μὴν πῆγε κί' ἐκοιμήθη;
ἢ μήπως τοῦ κατέβη καμμία νέα σκέψις
καὶ γιὰ κανέναν ἄλλον ἐκ νέου παρητήθη;
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγων ἐπέστρεψα κατ' οἶκον,
μὲ ὅλους πρῶτος φίλος κί' εἰς κόμμα μὴ ἀνήκων.

Θὰ ἔβγουν τὰ ποιήματα καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Τὴν Πέμπτην ἢ Παρασκευὴν τῆς ἄλλης ἐβδομάδος
ἐκδίδονται πρὸς φωτισμὸν τοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος
τὰ νέα μας ποιήματα μὲ γέλοια καὶ λαγοῦτα,
ποῦ ὁ πολὺς Στεφάνοβιχ ἐξώδεψε γιὰ τοῦτα.

Ἐστὸν πρῶτο τόμο βρῖσκονται τὰ δημοσιευμένα,
ὀλίγιστα ἐκ τοῦ Ρωμηοῦ καὶ ἄλλα σκορπισμένα.
Ὁ ἄλλος ἔχει μερικὰς ἀρχαίας κωμωδίας,
μεστὰς ἀφθόνου ἁλατος καὶ ἰσης ἀηδίας,
ἤγουν τὴν Περιφέρειαν, Δὲν ἔχει τὰ προσόν-
ῶ ποῦ ἐλησμονήθησαν ἔστον χρόνον τὸν παρόντα, [τα,
μὰ ἔχει καὶ τὸν νηστικὸν Ἀναπαράδιάδη,
ποῦ πρὸ καιροῦ ἐστὶν θεῖον ἐπαίχθη ἕνα βράδυ.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ποῦ σεβαστὰ τὰ κάμν' ἡ ἀρχαιότης,
εὐρίσκονται καὶ εἴκοσι ποιήματα καινούρια,
πρωτεύει δὲ ὁ Δὸν Ζοῦάν, ὁ παστρικός ἱππότης,
ποῦ ἔστην Ἀθήνα ἔκαμε μεγάλα νταβατούρια.

Τώρα τί κρίσιν ὁ καθεὶς κί' ἡ καιθεμιὰ θὰ φέρῃ
ἔστα νέα μας ποιήματα μόν' ὁ θεὸς τὸ ξέρει.
Ἐν τούτοις ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν τῶν δύο τόμων,
πρὸ πάντων δὲ τοῦ Δὸν Ζοῦάν, θὰ προξενήσῃ τρόμον
εἰς ὅλους τοὺς θεοσεβεῖς ἠθικοδιδασκάλους,
εἰς ὅλας τὰς Μαρζέλι Νιτούς κί' εἰς καμπόσους [ἄλλους.

Μὰ κί' ἂν ἀκούσωμε βρισιαῖς κί' ἂν μᾶς δοθῇ κατάρα
ἔμεις γιὰ τοῦτο κάλπηκην δὲν δίνομε πεντάρα
καὶ ὅσοι ἀγγελίας μας ἐπήρανε ὀφείλουν
εἰς τὸν Γεώργιον Σουρῆν ἀμέσως νὰ τὰς στείλουν.
Σᾶς τῶπα μιὰ, σᾶς τῶπα δὴλὸς καὶ σᾶς τὸ λέγω πάλι,
ποῦ νὰ σᾶς πῆ παπᾶς ἔστ' αὐτί καὶ διάκος ἔστο κεφάλι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἔστο σπῆτι μου ἀνέβη,
ἔστην Νεάπολιν ἐπάνω —κί' ἀπὸ τοῦδε συνορθεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, —δὴλὸς ἐστὶν λάδι, τρεῖς ἔστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.